

ВЕТРОВЕЩ

КНИГА ВТОРА

СЮЗАН ДЕНЪРД

Превод от английски Кристина Георгиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Windwitch*
Copyright © 2017 by Susan Dennard
Map by Maxime Plasse
All Rights Reserved

Превод Кристина Георгиева
Редактор Надя Калъчева
Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2017
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2035-5

ПО-РАНО

Кръв по пода.

Тънката струйка се стича настрани, събира се в локвичка под един лунен лъч, а сетне полюшването на кораба я връща обратно.

Принцът измъква дръжката на меча и с разтуптяно сърце се отдръпва несигурно две крачки назад. Никога преди не е убивал човек. Пита се дали това ще го промени.

Острието остава да стърчи забито в дървото дори и докато набученият под него мъж се мъчи да се надигне. При всяко движение на нападателя дупката в корема му се разширява. В полумрака вътрешностите му лъщят като сребърни монети.

– Кой си ти? – изрича принцът с дрезгав глас.

Първият звук, който издава, след като сянката в каютата му го бе събудила. Слава на Ноден, че мечовете на баща му висяха над леглото, готови да ги грабне, когато го нападнат.

– Тя... те чака – отвърща самозваният убиец.

Още веднъж се опитва да се повдигне и този път хваща дръжката с окървавената си лява ръка.

Кутрето му липсва, забелязва разсеяно принцът, докато повтаря мислено думичката тя. Има само една жена, която би сторила това. Само една жена, която искаше да го види мъртъв – и неведнъж сама му го беше казвала.

Принцът се обръща, устните му се разтварят, за да извика „тревога“, но тогава чува смеха на мъжа зад гърба си. Разсиचाщ звук, който се стоварва отгоре му отвсякъде. Тежко.

Завърта се пак към него. Ръката на мъжа се свлича от меча. Той пада на дъсчения под сред още кръв, сред още смях. Дясната му ръка измъква нещо от джоба на палтото му. Пада глинено гърне. Изтъркулва се по дъските. През кръвта. От другата ѝ страна чертае по пода на каютата дълга, лъскава линия.

Сетне младежът убиец изпуска за последно сподавен, кървав смях и прошепва:

– Пламък.

Принцът се олюлява върху голата скала, гледа как корабът му гори.

Горещината го блъска, черните пламъци на морския огън почти не се забелязват над вълните. Проблясват само бели те им алхимични сърца.

Шумът поглъща всичко. Насмолените греди, понесли смело повече бури и битки от годините на принца, пращят и пукат яростно.

Той трябва да е мъртъв. Кожата му е обгоряла до черно, косата му е напълно опърлена, а дробовете му пламтят като живи въглени.

Не знае как оцеля. Как възпря морския огън, докато мъжете и жените на борда се спасят. Навярно няма да оживее. Едва се крепи на краката си.

Екипажът му наблюдава от брега. Едни ридаят. Други вият. Двама-трима дори претърсват крайбрежието, вълните. Но повечето просто гледат встрепенено като принца.

Те не знаят, че на кораба е имало убиец. Не знаят, че тя чака новината за гибелта му.

Принцесата на Нубревна. Вивия Нихар.

Научеше ли, че този опит се е провалил, тя пак щеше да се опита да го убие. И тогава хората му, екипажът му отново щяха да бъдат изложени на риск. Ето защо, докато се отпуска на земята, той решава, че моряците никога не бива да узнават, че е жив. Нека мислят, че е мъртъв, също като Вивия.

Един в името на многото.

Мракът изпълзва в очите му. Те най-сетне се склопяват и той си спомня нещо, което веднъж леля му му каза: „Най-светите души пропадат най-надълбоко“.

Така е, помисли си той, аз съм свършеното доказателство за това.

И така, Мерик Нихар, принц на Нубревна, потъва в черен и безпаметен сън.

ЕДНО

 Да си мъртвец си имаше предимства.

На Мерик Нихар, принц на Нубревна и бивш адмирал на Нубревненския флот, му се щеше отдавна да се бе сетил да умре. Като труп вършеше много повече работа.

Точно както в момента. Той си имаше причина да дойде на площад „Присъда“ в сърцето на Ловац и тя беше скрита в ниска къшурка, продължение на затвора зад нея, където се пазеше архивът. Мерик се нуждаеше от информация за един определен затворник. Мъж с липсващо ляво кутре, който вече живееше оттагък последния риф, дълбоко в морския ад на Ноден.

Мерик се скри дълбоко в качулката на светлокафявото си наметало. Вярно, че заради изгарянията лицето му беше неразпознаваемо, а косата му едва-що бе покарала, но под качулката се чувстваше в безопасност сред блъсканицата на площад „Присъда“.

Или „Гошорн“, както го наричаха понякога заради огромния гошорнски дъб в средата му. Избелелият дънер, широк колкото морски фар и почти толкова висок, беше нащърбен чак догоре, а клоните му от години не бяха виждали зеленина. *Това дърво, помисли си Мерик, докато оглеждаше най-дългия клон, скоро ще ми стане спътник в смъртта.*

Цял ден на площада хората се стичаха на талази, водени от любопитство. Кой ще бъде подложен на публично опозоряване? Окован за каменната стена без храна и покой. Кой ще усети изгарящото скъсване на въжето, следвано от студената целувка на Миногите на Ноден?

Отчаянието привличаше гълпи от хора. Семейства идваха да измолят милост от нубревненските войници за близките си, а бездомниците – да просят храна, подслон, изобщо някакво състрадание.

Но тези дни милост рядко се намираше. Даже и у Мерик Нихар.

Той вече беше се отказал от каквото можа в името на търговското споразумение с имението Хастрел в Картора. Малко му беше останало да се споразумее и с рода Марсток, но смъртта го бе застигнала твърде рано.

Някакво семейство препречи пътя му. Жена с двете ѝ момчета крещяха по всеки минавач.

– Гладът не е престъпление! – деряха се те в един глас. – Дайте ни хляб и свобода! Дайте ни хляб и свобода!

По-голямото момче, избуяло високо и мършаво като змиевидна морска звезда, се нахвърли срещу Мерик.

– Гладът не е престъпление! – приближи се то. – Дайте ни хляб и свобода...

Мерик го заобиколи, зави наляво покрай братчето му и накрая прехвърча покрай майката. С избелялата си от слън-

цето коса и набраздено от ярост лице, тя беше най-гласовитата от тримата.

Мерик отлично познаваше чувството, защото точно яростта му даваше сили да продължи. Даже когато тялото му се раздираше от болка, а мехурите по гърдите му се бяха разранили от грубото домашно платно.

И други на площада подхванаха виковете. *Дайте ни хляб и свобода! Гладът не е престъпление!* Мерик забърза с отсечена крачка в ритъма на кръсъците. Толкова малко хора във Вещерските земи владееха магията, още по-малко истински потребната магия. Оцеляваха по прищявка на природата или на вещиците и чрез собствената си непримира упоритост.

Мерик стигна до бесилките на дебелия ствол на дъба. От средния клон висяха шест възета, праметнати свободно в предпаднаешката жега. Но докато заобикаляше празното скеле, той зърна нечия снажна фигура, белоглава и едра.

Кълен. Името прорязва сърцето му, изсмука въздуха от дробовете му, докато мозъкът му се опитваше да го настигне. *Не, не Кълен. Само не и Кълен.*

Той беше пръснат в Лейна преди две седмици. Беше умрял преди две седмици в Лейна. И никога нямаше да се върне.

Без да мисли, Мерик удари рязко с юмруци по площадката на бесилката и в кокалчетата му избухна болка – едновременно отрезвяваща. И действителна.

Пак удари. Този път по-силно, като се питаше защо вътрешностите му се обърнаха. Беше си изплатил вината на Къленовия дух. Беше купил храма на превала с последното златно копче от адмиралската си куртка и се бе молил на Миногите да пуснат приятеля им да премине бързо отвъд последния риф.

След това болката трябваше да изчезне. *Трябваше* да изчезне.

Най-накрая едрата фигура си тръгна и разкъравените кокалчета на Мерик го заболяха по-силно от миналото. Той се насили да продължи с разперени лакти и ниско нахлупена качулка. Ако Сафия фон Хастрел можеше да стигне до онзи пристан в Лейна въпреки спънките на династията Марсток и пръснатите, ако можеше да стори това за чужда за нея народ, заради едно търговско споразумение със семейството ѝ, то значи и Мерик можеше да довърши това, за което беше дошъл.

Но се прокле, че си спомни за нея. Избягваше да мисли за Сафи след експлозията. След края на стария и началото на новия му свят. Не защото не искаше. Ноден да му прости, но онзи последен път с нея...

Не, не, няма да мисли за това. Какъв смисъл да си спомня вкуса на кожата ѝ върху устните му, когато сега те бяха в белези. Когато цялото му тяло беше в рани и будеше отвращение.

Пък и нали мъртвците не се вълнуваха от подобни неща.

Той продължи напред през прахоляка и миризмата на пот. Тълната спираше хода му. Безока стихия. Болката от всеки удар по раменете и ръцете му пробягваше през него.

Стигна до оковите. Петдесет затворници чакаха тук, приковани за стената и опечени на слънцето. Опасваше ги ограда, безразлична към хората, които напъваха отвън.

Те се молеха на стражите да дадат вода на синовете им. Сянка на жените им. Избавление на бащите им. Но двамата войници на портата, които пазеха от вътрешната страна, за да не ги стъпчат, оставаха толкова безразлични

към гладните в Ловац, колкото и към поверените им затворници.

Всъщност бяха толкова отегчени, че играеха таро, за да убият времето. Единият носеше траурна ирисовосиня лента в горната част на ръката си в знак на почит към мъртвия принц. Другият я беше провесил на коляното си.

Щом я зърна да лежи захвърлена така, нов яростен вятър пламна в гърдите на Мерик. Беше дал толкова много на Нубревна, а ето че беше заслужил празна, престорена скръб. Външна показност, като венците и провесените из града знамена, които не можеха да прикрият безразличието на хората към смъртта му.

Вивия се беше погрижила за всичко.

Слава на Ноден, че Мерик скоро стигна до къщурката, защото фитилът му беше почти прегорял и той едва сдържаше ветровете и гнева си.

Навалицата го изплю пред оранжеви, оцвъкани от птиците стени и Мерик тръгна право към вратата от южната страна. Вечно заключена, но не непристъпна.

– Отвори! – викна принцът.

Почука веднъж – грешка. Прясно разцепената кожа на кокалчетата му се обели.

– Знам, че си вътре!

Никакъв отговор. Поне Мерик не чу нищо, но това не представляваше проблем. Той остави топлината в тялото му да нарасне. Да заякне. *Да бликне.*

И пак почука, усещайки как вятърът се увива около него.

– Побързай! Навън е блъсканица!

Резето се вдигна. Вратата изскърца... И Мерик се мушна вътре. С юмруци, със сила, с вятър.

Войникът от другата страна нямаше никакъв шанс. Той падна назад и цялата постройка потрепери от силата на

удара. Преди мъжът да смогне да се изправи, Мерик беше затворил вратата. Приблужи се към него, докато ветровете му се разфучаха. Циклонът разпръсваше документите и чувството беше страшно приятно.

Много отдавна Мерик не беше пускал ветровете си да вилнеят. В корема му се разгоря огън – бушуваща, унищожителна ярост, която го беше засищала, когато храната не успяваше. Въздухът наоколо му се надигна и се понесе навън и навътре с дъха му.

Войникът, на средна възраст и с жълтеникава кожа, остана на пода с вдигнати ръце, за да предпази лицето си. Явно беше решил, че ще е най-сигурно да се предаде.

Колко жалко. Мерик копнееше за битка. Но се застави да претърси стаичката с поглед. Помогна си и с ветровете, като ги насочи навън. Остави вибрациите на въздуха да му кажат къде се спотайват другите тела. Къде се е сгърчил дъхът им. Но в тъмните ъгли не се криеше никой, а вратата към главния затвор стоеше все така здраво заключена.

Накрая, като гледаше да се владее, Мерик върна поглед върху войника. Магията му се успокои, пусна документите на пода, а той свали качулката си, като стискаше зъби срещу пробягалата по скалпа му болка. Зачака да види дали военният ще го познае.

Нищо. Още щом свали ръцете си, мъжът се отдръпна.

– Какво си ти?

– Ядосан – Мерик се приближи с една-единствена крачка. – Търся човек, който наскоро е бил освободен от втората си присъда в оковите.

Мъжът хвърли уплашен поглед на стаята.

– Ще ми трябва повече информация, сър. Възрастта, престъплението или датата на освобождаване...

– Не ги знам.

Мерик направи нова крачка напред и този път войникът ужасено се изправи на крака. Отдалечи се и грабна близките документи.

– Срещнах затворника – *Убих затворника* – преди единнайсет дни – Мерик замълча и си спомни лунния лъч. – Беше с тъмна кожа и дълга черна коса; под лявото му око имаше две татуирани ивици.

Две ивици. Два престоя в оковите на площад „Присъда“.

– И... – Мерик повдигна лявата си ръка. Кожата беше хванала червено-кафява коричка, с изключение на прясната кръв, избила по кокалчетата. – Кутрето му липсваше.

– Гарън Лийри! – възкликна войникът и закима. – Да, да, помня го. Беше част от Деветките, преди да разбием бандите от Леговището. Макар че втория път го арестувахме за дребна кражба.

– Така. И какво стана с Гарън, след като излежа присъдата си?

– Беше продаден, сър.

Ноздрите на Мерик се разшириха. Не знаеше, че затворниците можеха да се продават, и при тази мисъл в дробовете му се събуди жар и отвращение. Той не им се противопостави, а ги остави да изхвърчат навън и да раздухат листовете хартия в краката му.

Един от тях се преобърна и се лепна за прасеца на войника. И ето че тозчас мъжът пак затрепери.

– Това не се случва често, сър. Да се продават хора, искам да кажа. Само когато затворът отеснее, а и продаваме единствено осъдените за дребни престъпления. Вместо да лежат, те изработват присъдата си.

– И на кого – Мерик наклони глава – продадохте този мъж на име Гарън?

– На Иглената кула, сър. Оттам редовно купуват затворници за работа в болницата. Дават им втори шанс.

– Аха.

Мерик едва сдържа усмивката си. Иглената кула беше приют за най-бедните в Ловац. Идеята беше на майка му, а след смъртта на кралицата той премина право в ръцете на Вивия.

Ама че лесно. Без да се напъва, Мерик беше открил връзката между Гарън и Вивия. Липсваше му само веществено доказателство, нещо, което да пхне в ръцете на Върховния съвет и което да покаже отвъд всяко съмнение, че сестра му е убийца. И не беше годна да управлява.

Ето че сега имаше дияра. И то добра.

Но преди да може да се усмихне, стаята се изпълни със стържене на метал в дърво.

Ех, това беше лош късмет.

За стража.

Навън се отпришиха ветровете на Мерик и вдигнаха мъжа като кукла. След това го засилиха и той полетя право към принца.

Чийто юмрук чакаше в готовност.

Раздраните кокалчета на Мерик посрещнаха ченето на стража. Със стремглава бързина. Ураган срещу планина. Стражът мигом изгуби сваят, безжизненото му тяло рухна и Мерик хвърли поглед към първия войник.

Но по-възрастният мъж вече беше на вратата на затвора, мъчеше се отчаяно с ключалката и си мърмореше:

– Много съм стар за това. Много съм стар.

Водите на ада. Вината прониза Мерик в гърдите. Беше получил това, за което дойде, и ако не побързаше, щеше да си намери белята. Затова остави войника да избяга и се спусна към отворената врата на къщурката.

Но на средата на пътя се закова, защото вътре се шумгуна
вресяща жена:

– Гладът не е престъпление! Дайте ни хляб и свобода!

Беше *онази* същата и двамата ѝ сина се намъкнаха след
нея. Ноден да го обеси, не му ли стигаха засечките за един
ден?

Отговорът беше не, явно не му стигаха.

Щом зърна припадналия страж и голото лице на Мерик,
жената тутакси се умълча. Застина неподвижно. В кървяса-
лите ѝ очи се показва смътна надежда.

– Ти – промълви тя. Сетне се запрепъва напред с про-
тегнати ръце. – Моля те, Ярост, ние не сме сторили зло.

Мерик вдигна качулката си и за кратко болката заглуши
всички звуци. Заслепи го, докато жената и синовете ѝ се
приближаваха.

Тя го стисна за ръката.

– Моля те, Ярост! – повтори и вътрешно Мерик се сгър-
чи от името. Наистина ли беше толкова уродлив? – Моля
те, сър! Ние сме добри и отдаваме почит на храма ти! Не
заслужаваме гнева ти, искаме само хляб за семействата си!

Мерик се освободи от нея. Кожата му се обели под нок-
тите ѝ. Всеки миг войниците щяха да се изсипят от архив-
ния отдел, а не му се щеше да привлича внимание, като на-
бие момчетата и майка им.

– Хляб и свобода казваш, а? – Мерик взе халката с клю-
човете от колана на припадналия страж. – Дръж това.

Проклетата жена се отдръпна уплашено от протегнатата
му ръка.

А ето че времето му вече изтече. Отвън гърмеше позна-
тият звук на ветробарабана. *Свикват се спешно войници,*
гласеше ритъмът, *на площад „Присъда“.*

Мерик хвърли ключовете на по-близкото момче и то не-похватно ги улови.

– Ако искате, пуснете затворниците на свобода, но побързайте. Защото сега е моментът всички да бягаме.

След това се вряза в тълпите, снижи глава и забърза. Защото ако на жената и синовете ѝ не им стигаше здрав разум да побягнат, на Мерик Нихар той не му липсваше.

Даже мъртъвците имаха живот, който не искаха да изгубят.

ДВЕ

Това не беше Азмир.

Като ученичка на Сафия фон Хастрел географията не ѝ вървеше, но дори *тя* позна, че сърповидният залив не е столицата на Марсток. Макар че, да я опикаят невестулки-те, щеше ѝ се да е.

Всичко друго би било по-занимателно от взирането в еднообразните тюркоазени вълни вече цяла седмица, които изпъкваха така странно на фона на черната, непроходима джунгла отвъд тях. Защото тук, на най-източния край на Спорните земи – дълъг полуостров от ничия територия, който не принадлежеше нито на пиратските клики в Салдоника, нито на империите, – изобщо нямаше какво да се прави.

Зад Сафи, почти едновременно с морското вълнение, изшумоля хартия, а над шепота ѝ пропя безгранично спокойният глас на императрицата на Марсток. По цял ден тя четеше официалните писма и съобщения на ниската ма-

сичка в средата на кабината ѝ и спираше само колкото да уведоми Сафи за някой сложен политически съюз или скорошна промяна в южните граници на империята.

Това беше тягостно и досадно и простичката истина беше, поне по мнението на Сафи, че на красивите хора трябва да им се *забрани* да четат лекции. Нищо не убиваше по-бързо красотата от скуката.

– Домна, ти слушаш ли ме?

– Разбира се, Ваше Величество! – Сафи се обърна и бялата ѝ рокля се изду.

Тя изпърха с мигли за допълнителна доза невинност. На Ванес номерът не ѝ мина. Сърцевидното ѝ лице беше станало сурово и Сафи си помисли, че *не* си въобразява как железният колан на императрицата се размърда и заусуква като две разминаващи се змии.

Според учените Ванес беше най-младата и най-могъща императрица в историята на Вещерия. А според легендите тя беше също така най-силната и най-зла железовеца, живяла някога, и едва седемгодишна беше повалила цяла планина. И естествено, според Сафи, Ванес беше най-красивата, най-елегантната жена, удостоявала някога света с присъствието си.

Но какво от това, *подземни* богове, след като беше скучна.

Нямаше игри на карти, нямаше смешки и вълнуващи разкази край огневещерското огнище – нищо, което да направи чакането по-поносимо. Бяха пуснали котва преди седмица, за да се скрият първо от един карторски катер. После от карторска армада. Всички се бяха приготвили за морско сражение...

Което така и не последва. И макар Сафи да знаеше, че това е хубаво нещо – войната *беше* безсмислена, както веч-

но повтаряше Хабим, – тя беше разбрала, че *чакането от сутрин до вечер* беше нейният личен, собствен ад.

Особено след като преди две седмици и половина животът ѝ се беше преобърнал. Неочакваният годеж с императора на Картора я беше въвлякъл във вихрушка от конспирации и бягства. Тя беше научила, че чичо ѝ, човек, когото беше мразила от люлката, стоеше зад мащабен и крупен план за мир във Вещерия.

А сетне, сякаш животът на Сафи не се беше объркал достатъчно, тя беше открила, че с нишкосестра ѝ Изьолт са митичните Каар Ауен, чийто дълг беше да лекуват магията във Вещерия.

Императрицата се покашля изразително и върна мислите на Сафи към настоящето.

– Договорът ми с Бейдидските пирати е ужасно важен за Марсток – Ванес повдигна строго вежди. – Много години трябваше да минат, за да се споразумеем с тях, и хиляди животи ще бъдат пощадени благодарение на него... Ти дори не ме слушаш, домна!

Обвинението *не беше* съвсем неоснователно и въпреки това Сафи се обиди от тона на императрицата. Най-сетне тя си беше надянала физиономията на съвършената ученичка и беше редно Ванес да оцени това. Сафи никога не си беше правила труда да си придава такъв израз на лицето с наставниците си Магю и Хабим. Нито дори с Изьолт.

Гърлото ѝ се стегна. Инстинктивно взе нишкокамъка на гърдите си. На всеки две-три минути вадеше необработения рубин и се взираше в проблясващата му сърцевина.

Ако Изьолт попаднеше в беда, той щеше да грейне. Но ето че досега не беше мигнал даже. Това отначало успокояваше Сафи, а и тя нямаше на какво друго да се уповава.

Това беше *единствената* ѝ връзка с нишкосестра ѝ. Нейната по-добра половина. Нейната разумна половина, която винаги я измъкваше от неприятностите. Момичето, което никога нямаше да се съгласи Сафи да тръгне с императрицата.

Като погледнеше назад, тя виждаше що за глупав пазарлък беше сключила, като предложи веровещерството си на императрицата, за да изкорени подкупничеството от марстоския си съд. Беше си помислила, че е *о*, тъй благородна и *о*, тъй жертвоготовна, защото, тръгвайки с Ванес, Сафи помагаше на търговията на загиващия нубревненски народ.

Истината обаче беше, че стои на кораб. Насред нищото. Само с императрицата на Скуката за компания.

– Седни при мен – нареди Ванес и прекъсна самоналожените ѝ страдания. – След като явно не даваш пукната пара за бейдидската политика, навярно това писмо ще те заинтригува.

Сафи се оживи. *Писмо*. Ето че днешният следобед се бе оказал по-интересен от вчерашния.

Тя сложи ръце на собствения си железен колан и прекокси полюшващата се каюта до празната скамейка срещу императрицата. Ванес прегледа купчината разнородни листа и едва-едва сбърчи вежди.

Това припомни на Сафи нечие друго лице, което често се мръщеше мрачно. Друг предводител, който, както императрицата на Марсток, винаги поставяше живота на хората си над своя собствен.

Мерик.

Дробовете ѝ поежа жадно въздух. Предателските ѝ бузи пламнаха. Бяха си разменили само една целувка, затова руменината можеше да спре.

Сякаш в отговор на мислите ѝ Сафи зърна едно-единствено име най-отгоре на листа, който Ванеса извади: *Принцът на Нубревна*. Сърцето ѝ се разтупка. Може би най-сетне щеше да получи новини от света и от хората, които беше напуснала.

Но преди да успее да научи нещо, вратата на императорската каюта се отвори широко. Вътре влетя мъж, облечен като моряк в марстощко зелено. Той зърна Сафи и Ванес и за миг-два остана вторачен в тях.

Лъжа. Думата пробяга по гръбнака на Сафи, веровещерството ѝ се разбуди. Предупреждение, че вижда лъжа. А лицемерието я гледа в очите, докато мъжът вдига ръка.

– Пази се! – Сафи се опита да скочи към принцесата, да я *сбори* на пода, където да се скрият.

Но беше твърде бавна. Морякът бе дръпнал спусъка на пищова си. Оръжието изгърмя.

Изстрелът така и не стигна мишената. Спря насред въздуха – въртяща се топка желязо на сантиметри от лицето на императрицата.

А после мечът прониза гърба на нападателя и окървавеният му стоманен връх изхвъркна от корема му. Свистящ удар, който посече гръбнак, вътрешности, кожа.

Мечът беше изтеглен обратно. Тялото се свлече. Появи се началникът на личната стража на Ванес, облечен в черно от глава до пети, от стоманата капеше кръв.

Главната Усойница.

– Убиец – изрече думата съвсем спокойно. – Знаете какво да правите, Ваше Величество.

И излезе, без да каже нищо повече.

Железният куршум най-сетне падна с тропот на пода и

се търкулна, но шумът се изгуби сред внезапно надигналите се викове отвън.

– Ела – беше всичко, което каза Ванес.

Сетне, като че ли от страх, че Сафи няма да я послуша, тя стегна железния колан на кръста ѝ и я повлече към вратата с магията си.

На Сафи не ѝ остана друго, освен да побърза да я настигне въпреки надигания се в гърлото ѝ страх. Въпреки въпросите, които прехвърчаха през ума ѝ.

Стигнаха убиеца. Ванес забави крачка, колкото да погледне надолу. Подуши го презрително, повдигна черните си поли и прекрачи трупа. Краката ѝ оставиха кървава следа от другата страна.

Междувременно Сафи се постара да заобиколи мъжа.

И да не поглежда в мъртвите му очи. Сини и вперени право в смолиския таван.

Отвън се беше възцарил хаос, но Ванес го посрещна спокойно. Едно махване с ръка и железните окови на китките ѝ се претопиха в четири тънки стени, които обвиха двете им със Сафи. *Щит*. След това императрицата тръгна наляво през палубата. Гласовете крещяха на марстошки, до един приглушени и тенекиени.

И все пак напълно разбираеми. На борда имаше втори убиец и Усойниците заедно с екипажа трябваше да го намерят.

– По-бързо – заповяда Ванес на Сафи и коланът я затегли по-силно.

– Къде отиваме? – извика тя в отговор.

Вътре в щита не се виждаше нищо освен съвършено ясното небе отгоре. Но съвсем скоро Сафи получи отговор. Стигнаха спасителната лодка, която висеше на кърмата, го-

това за спускане във вълните. Ванес претопи предния щит в стълбица, по която побърза да се изкатери.

Озоваха се в покращащата се лодка, а желязото я обгърна по краищата. Предпазни стени. Но без покрив, без защитата срещу гласовете, които ревяха:

– *В трюма е!*

Ванес погледна Сафи в очите.

– Дръж се – предупреди я тя.

Ръцете ѝ се вдигнаха, веригите издрънчаха и лодката се наклони.

Паднаха във вълните. Сафи едва не се прекатури от мястото си, а вътре се разхвърчаха пръски от пияната, последвани, когато се надигна, от лепкавия, солен бриз. Тук долу всичко беше толкова мирно, притихнало. Коленете ѝ заподскачаха – как е възможен такъв покой, когато наблизил виленеше жестокост?

Спокойствието се оказа измамно, защото миг по-късно над щитовете избухна ослепителна светлина, бляскава и мощна. Лодката отлитна назад и застрашително се килна.

Накрая отекна гърмежът. Раздиращ. Зноен. *Жив.*

Корабът се беше взривил.

Пламъците атакуваха щита, но императрицата удържа яростното им нападение. Тънки като хартия, стените обгърнаха цялата лодка. Предпазиха Ванес и Сафи от изпепеляващия пожар и заглушиха рева на адските огньовете.

От носа на императрицата покапа кръв, а мускулите ѝ затрепериха. Знак, че нямаше до безкрай да удържи щита срещу опасността.

И тъй, Сафи взе греблата от дъното на лодката. И за миг не се замисли дали постъпва правилно, точно както нямаше да се *замисли* дали да плува, ако се озoveshe приклевена

под прилива. Имаше гребла и бряг, към който да се насочи, затова се залови за работа.

Щом видя намерението ѝ, Ванес направи две дупки в щита за греблата. Вътре влязоха пушк и горещина.

Сафи не им обърна внимание даже когато пръстите ѝ се опариха, а дробовете ѝ се напълниха със солен дим.

С всяко загребване с Ванес се отдалечаваха от смъртта, докато накрая лодката се *удари глухо* в черния чакъл. Докато накрая императрицата остави железния щит да се разпадне. Той се нави отново около китките ѝ в декоративни белезници и разкри пред погледа на Сафи черните горящи пламъци.

Морски пожар.

Черната му жажда не знаеше насита. Вятърът не можеше да го угаси. Водата само разпалваше още по-нависоко смолистите му пламъци.

Сафи обгърна отпадналата императрица и я свали в спокойните вълни. След като се бе спасила от нападението, не си отдъхна. Главата ѝ не се замая от щастие, че е стигнала брега. Усети единствено растяща празнота. Сгъстяващ се мрак. Защото това беше животът, който я чакаше. Не досада и лекции, а адски пламъци и убийци. Кланета и безконечно бягство.

И само тя можеше да се спаси от него.

Мога да побягна, помисли си и огледа дългата крайбрежна ивица, мангровите дървета и палмите зад нея. *Императрицата дори няма да забележи. Нито ще я интересува.*

Ако тръгнеше на югозапад, все някога щеше да стигне до Пиратската република Салдоника. Единствената цивилизация, ако можеше да се нарече така, и единственото място, където щеше да намери кораб, за да се измъкне оттук. Но

беше почти сигурна, че нямаше да оцелее сама в онази човешка клоака.

Пръстите ѝ се повдигнаха към нишкокамъка, защото точно когато животът на Сафи висеше на острието на ножа, рубинът най-сетне беше светнал.

Ако Изьолт беше тук, Сафи щеше да хукне към джунглата, без да се замисля. С нея Сафи беше смела. Беше силна. Безстрашна. Но Сафи не знаеше къде е нишкосестра ѝ, нито кога, нито *дали* изобщо ще я види отново.

Това означаваше, че засега шансовете ѝ бяха по-добри с императрицата на Марсток.

Щом от кораба остана само горящият му скелет и огнената вълна от нападението се отдръпна, Сафи се обърна към Ванес. Императрицата стоеше закована, вдървена като желязото, което контролираше.

По кожата ѝ имаше следи от пепел. Две кървави черти засъхваха под носа ѝ.

– Трябва да се скрием – изграчи Сафи. Подземни богове, пиеше ѝ се вода. Студена, утоляваща, сладка вода. – Огънят ще привлече карторската армада.

Едва-едва императрицата отлепи поглед от хоризонта и го прикова върху Сафи.

– Може да има оцелели – изръмжа тя.

Сафи сви устни, но не възрази. И може би точно заради това раменете на Ванес увиснаха леко надолу.

– Тръгваме към Салдоника – беше всичко, което каза императрицата на Марсток след това.

И с ядосаната Сафи зад гърба си пое през каменистия бряг към сгъстяващия се мрак.

ТРИ

Покой, каза си за хиляден път от зазоряване Изьолт дет Мидензи. Покой от пръстите на ръцете до пръстите на краката.

Не че усещаше едните или другите. Струваше ѝ се, че цяла вечност беше тичала надолу по склона в ледения планински поток. Два пъти беше паднала и два пъти бе цопнала цялата.

Но не биваше да спира. Трябваше да тича. Макар че въпросът *накъде* не ѝ даваше мира. Ако беше разчела правилно тази сутрин картата, преди пръснатите да надушат миризмата ѝ и да се спуснат по дирите ѝ, тогава се намираше някъде в близост до най-северната точка на Спорните земи.

А това означаваше, че няма да има селца, в които да се приюти. Нито хора, които да я спасят от преследвачите ѝ.

Вече седмица Изьолт се придвижваше към Марсток. Пустеещите низини около Лейна накрая бяха преминали в баири. Чукари. Тя никога не беше стъпвала на места, къ-

дето билата скриваха небето. О, беше виждала заснежени върхове и назъбени подножия на картинки и беше слушала разказите на Сафи за тях, но никога не беше предполагала колко *дребничка* щяха да я накарат да се чувства. Колко откъсната от света и хваната като в капан, когато хребетите притулваха небето от погледа ѝ.

Всичко се утежняваше още повече от пълното отсъствие на нишки. Изьолт беше нишковеща и виждаше нишките, които съграждаха, нишките, които свързваха, и нишките, които разкъсваха. Денем хиляди багри трептяха във всеки миг над главата ѝ. Само дете без хора нямаше и нишки, а без нишките нямаше цветове, които да пълнят очите и ума ѝ.

От дни Изьолт беше сама. Беше вървяла по килим от борови иглички и само безбройните дървета, които проскърцваха на вятъра, ѝ правеха компания. И въпреки терена тя се бе придвижвала предпазливо. Никъде не остави отпечатък, никъде не остави следа и неизменно, неизменно следваше пътя на изток.

До тази сутрин.

Четирима пръснати бяха надушили дирите ѝ. Изьолт не разбираше нито откъде се бяха взели, нито как я бяха проследили. Наметалото от саламандрово платно, което кръвовещият Едуан ѝ беше дал преди две седмици, трябваше да прикрие миризмата ѝ от тях, но ето че не стана така. Изьолт усещаше черната гнилоч на нишките на пръснатите, които още я преследваха.

И с всяка минута я настигаха.

Трябва да увия нишкокамъка, помисли си разсеяно Изьолт, откъслечна нишка от вътрешния диалог, която се оплиташе между тропота и пляска на стъпките ѝ. Да го увия в парче плат, за да не ме драци, докато тичам.

Беше прехвърлила в ума си поне стотина пъти точно този рефрен, защото не за първи път ѝ се налагаше да търчи с всички сили през неравни гористи местности. Но всеки път, когато най-сетне смогваше да поспре и да се скрие под някой дънер, за да си поеме дъх и да напъне магията си за някакъв знак от преследващи нишки, тя все забравяше да увие нишкокамъка. Поне докато той не започна отново да я драска.

Друг път пък Изьолт се унасяше дълбоко в мислите си и за известно време забравяше напълно къде се намира. Представяше си какво би било наистина да бяха Каар Ауен.

Двете със Сафи бяха ходили на Кладенеца на произхода в Нубревна. Бяха се докоснали до извора му и земята се беше разлюляла от трус. *Аз намерих Каар Ауен*, беше им казала монахинята Иврен, *а вие събудихте водите на Кладенеца.*

За Сафи това звание беше съвсем естествено. Тя беше слънчево сияние и непринуденост. Естествено, че тя ще бъде половинката от Каар Ауен, наречена носителя на светлината. Не че Изьолт беше нейна противоположност. Не беше нито звездно сияние, нито потайност. Изобщо не беше нищо.

Освен ако не съм. Освен ако не мога да бъда.

И с тези сгриващи я мисли Изьолт се унасяше в сън.

Но днес за първи път нишкокамъкът беше грейнал – сигнал, че се намира в опасност. Само се надяваше, че където и да беше Сафи в този час, тя не се бе уплашила от собствения си мъждукащ рубин.

Изьолт се надяваше още, че камъкът светеше заради нея, защото ако и Сафи беше в опасност...

Не, не бива да се тормози така. Единственото, което можеше да направи в момента, беше да бяга.

Едва две седмици бяха минали, откакто адските огньове бяха пламнали в Лейна. Откакто марсточаните ѝ бяха отнели Сафи, откакто беше спасила Мерик от срутената сграда и независимо от всичко беше решила, че ще последва нишкосестра си.

След това Изьолт беше претърсила призрачната Лейна, докато не откри изоставеното кафене на Матю. В кухнята намери храна, също и чиста вода. А в избата – даже и кесия сребърни монети.

След като осем дни никой не я потърси, ще – не ще, Изьолт прие, че никой нямаше да дойде. Дом Ерон навярно беше чул, че императрицата на Марсток е отвлякла Сафи и вероятно заедно с Хабим и Матю бяха тръгнали след нея.

На Изьолт не ѝ остана друг избор, освен да тръгне с равномерно темпо на североизток, като денем спеше, а нощем пътуваше. Защото в горите на Вещерия се срещаха два вида хора: тези, които се *опитваха* да те убият, и тези, които *успяваха*. Най-добре беше човек да избягва и двата лагера.

Но в нощния мрак дебнеха и сенки, полхът на вятъра и спомени, които Изьолт не можеше да прогони. Мислеше си за Сафи, за майка си, за Корлант и проклетата му стрела, която едва не бе отнела живота ѝ. Мислеше си за пръснатите от Лейна и за белега с формата на сълза, който ѝ беше останал от тях.

Мислеше си и за Кукловода, която постоянно превземаше сънищата ѝ. Беше се нарекла становеща и настояваше, че Изьолт била като нея. Но Кукловода пръскаше хората и контролираше нишките им. Изьолт не можеше и никога не би направила това.

Но най-много от всичко мислеше за смъртта. Нейната собствена. В края на краищата разполагаше с една сабя и вървеше към бъдеще, което може би не съществуваше.

Бъдеще, което много скоро можеше да свърши, ако пръснатите зад гърба ѝ най-накрая я застигнаха. *Когато* я застигнаха, защото Изьолт не я биваше много да бяга. Ето защо разчиташе толкова много на Сафи, която се оставяше на интуицията на краката си да я спасяват. В опасни ситуации като тази Изьолт си беше най-злият враг, защото стряхът удавяше разума ѝ на нишковеща.

Додето не зърна петуниите. Цял килим покрай потока. Диви, както изглеждаше. Безобидни.

Но не бяха диви. Нито безобидни.

Тозчас Изьолт излезе от потока. Скованите ѝ нозе се препънаха, докато се изкачваше по брега. Падна, улови се с ръце, китките ѝ се огънаха назад.

Тя не забеляза, не я интересуваше, защото, накъдето и да погледнеше, беше пълно с петунии. Почти невидими на шарените сенки, но ако човек знаеше как да гледа, нямаше да ги пропусне. Нямаше, ако беше номатец.

Макар да приличаше на проста животинска пътечка, прорязана между боровете, Изьолт можеше да разпознае номатския път, щом го зърнеше. Осеяни с капани, просеките имаха за цел да предпазват племената от натрапници и означаваха сигурна смърт за всеки неканен в кервана гост.

Вярно, че Изьолт не беше канена, но като една от тях, номатците едва ли щяха да гледат на *нея* като на „чужденка“.

Тя тръгна сковано навътре по пътечката. Без да бяга, защото една погрешна стъпка щеше да изпусне отрововещерската омара, която се криеше в петуниите.

Ето *там*. Клонка на земята с формата на копнежна кост, единият ѝ извит връх сочеше на север, а другият на юг.

Единият – навън от пътеката. Другият – навътре.

Изьолт забави още повече крачка, като полека заобикаляше боровете по пътя си. На едно място се надвеси над мъхест камък, на друго запристъпва на пръсти, без да смее да си поеме дъх.

Пръснатите бяха вече съвсем наблизко. Черни нишки се просмукаха в съзнанието ѝ, гладни и противни. След минути щяха да я заловят.

Но точно пред нея се показва следващата клонка, забита в земята, сплетена невидимо в гората. *Назъбени капани за мечки*, предупреждаваше клончето.

Пръснатите обаче нямаше да разчетат посланието. Не и преди краката им да попаднат между здравите железни зъби, които никои човек не можеше да разтвори.

Краката ѝ потръпнаха от желанието да побегне. Да префучи покрай мечешките капани, скрити сред ефирните папратови листа в сечището пред нея. Тя стисна здраво нишкокамъка си и продължи с равна крачка. *Покой, покой, покой*. Докато стигне от другата страна, изброи шест капана.

Вече можеше да побегне. И точно навреме, защото зад нея номатският път се разбуди. В далечината се издигнаха горещи облаци от отрововещерската омара. Разнесоха се във въздуха, отъркаха се в гърба на Изьолт.

Пръснатите бяха пуснали отровата, но ето че тя не подейства. Преследвачите ѝ все тъй приближаваха.

Изьолт се затича още по-бързо. Дишаше на пресекулки. Ако можеше да се отдалечи още малко, сигурно щеше да успее да се спаси.

Капаните за мечки зашракаха мелодично, като средно-щен звън на камбани. От противните гърла се изтръгна вой. Четири от нишките се откъснаха и се забориха с желязото, захапало краката им.

Изьолт не намали. Трябваше да си спечели преднина, докато може. Нозете ѝ газеха папратовите листа и боровите иглички. А тя не знаеше къде ще попаднат при следващата крачка. Виждаше единствено мачтите от борове. Млади дръвчета, дънери, коренища, които подминаваше тичешком. Кълчеше глезените, измяташе коленете си.

Бързината беше грешка. Номатските пътища не бяха прокарвани, за да се тича по тях. Те искаха време. Настояваха за уважение.

И тъй, когато Изьолт стигна до една полянка, нищо чудно нямаше, че твърдата земя ненадейно хлътна. Нищо чудно нямаше, че оттам изхвъркна мрежа.

Тя изскимтя. Сетне полетя право нагоре към върхарите, където спря, клатушкайки се насам-натам.

Въздухът прорязва дробовете ѝ. Изсвистя рязко навън. *Поне сабята още е с мен*, каза си тя разсеяно. Макар че за какво ли ѝ беше, когато висеше на двайсет стъпки височина. И когато един от пръснатите стигна до средата на сечището, оставяйки подире си черна кървава следа. Беше се привел. Половината му крак го нямаше, а кожата му беше раздрана от расичащата го отвътре магия. Но ето че мъжът се движеше изумително съсредоточено. Нямаше и помен от безмозъчната, неистова жестокост, типична за пръснатите.

Тогава Изьолт се досети *защо*. Над него лениво се подаваха нишки, които стигаха до небето. Почти незабележими.

Кукловода. Точно както беше сторила с марстошките Усойници и моряците в Лейна, тя беше пръснала тези хора от разстояние. И в момента ги контролираше.

Изьолт тъкмо схвана това и нишките започнаха да изчезват. Един по един пръснатите умираха заклещени в железните капани. Сякаш Кукловода беше решила, че времето им е дошло.

Но мъжът долу беше още жив. Продължаваше да я търси и на нея не ѝ остана друг избор: трябваше да пререже мрежата и да убие пръснатия, преди той да убие нея.

Но докато замахне, преследвачът ѝ стъпи върху втори капан. От земята изникна мрежа и го издърпа във въздуха. Въжетата изскърцаха. Мъжът зарита, нададе вой едва на няколко крачки от Изьолт, после внезапно млъкна, а черните му нишки се разпаднаха със съскане.

Кукловода го беше убила и Изьолт остана сама на номатския път.

И без да иска, се разсмя. Най-сетне си беше получила почивката, от която тъй отчаяно се нуждаеше. Най-сетне се беше отървала от преследвачите си и ето къде се беше озовала.

Смехът ѝ набързо пресъхна. Стопи се връхлетян от ледена мисъл.

Ако Есме беше пратила по дирите ѝ тези пръснати, то значи щеше да прати нови.

Ще му мислиш после, каза си тя. Засега нямаше врагове и най-голямата ѝ грижа беше да среже мрежата и да слезе долу, без междуременно да си изпотроши костите.

– О, кози цицки – измърмори тя под носа си една от любимите ругатни на Сафи и стисна угасналия вече нишкока-

мък заради силата, която, както обичаше да се преструва, той уж ѝ даваше.

Сетне без повече да говори и да му мисли, Изьолт съсредоточи нишковещерството си и се зае да се освободи от мрежата.